

2 wegen, 1 Rome

"Waar was Bor? " .

.. is misschien een vraag geweest die je je hebt gesteld de afgelopen tijd, naast natuurlijk "Wie is Zwarte Piet?" of "Waarom de JSF?"

Om eerlijk te zijn was ik de afgelopen maanden min of meer opgesloten in huis, met slechts een enkel uitje van o.a. de Ebor Foundation en vooral kermend van de pijn.

Reeds in de zomer begon de pijn in mijn linkerhand significant verder toe te nemen. Omdat mijn besluit alleen pijnbestrijdende operaties nog te doen vaststaat, besloot ik een dergelijke operatie in te plannen.

De aanlooperperiode naar de operatie van 2 juli was lang en toen de dag daar was, mislukte de operatie. De verdoving wilde niet aanslaan. Een week later kwam de tweede poging en kon operatie 61 worden volbracht.

Helaas was het effect van korte duur en kwam de enorme pijn na 6 dagen reeds terug. Gedurende de daaropvolgende maanden heb ik heel wat artsen gezien en gesproken, tevergeefs wat morfines geprobeerd en scans gehad van mijn linkerhand. Vermoedelijk zit de kanker tegen het bot of de zenuw, maar dit is nog niet zichtbaar op de scan, mede vanwege mijn ernstig verstoorde anatomie.

De niet aflatende pijn en het daardoor nauwelijks hebben van lol in het leven, alsmede mijn erger wordende eenzaamheid na vele jaren strijd zonder liefde in mijn leven, hebben me gedwongen mijn toestand nog eens goed tegen het licht te houden.

Ik kwam tot de conclusie dat het op dit moment nog twee kanten op kan. Om in mijn eigen geliefde terminologie te spreken: Mijn kan pad kan door de Hades zijn, in al zijn duisternis en ellende, of over de Olympus, met gemarmerde wegen en de zoete klanken van hen die bij de Goden spelen. Hoe het ook zij, mijn pad eindigt bij mijn Rome, de Eeuwige Stad die symbool staat voor mijn grote liefde, mijn succes, mijn glorie.

Hier spreken ook mijn diepe persoonlijke overtuigingen, die ik best nog weleens nader wil toelichten, maar om het voor de gemiddelde (calvinistische) lezer iets minder zweverig te maken, komt het neer op deze twee Paden:

Pad 1 (Hadespad)

Er valt niks meer te verwachten...

De pijn wordt nog erger, kan steeds minder naar buiten of dingen ondernemen. Geen kans op liefde, leven of een toekomst. Hoewel ik er alles aan doe dat tij te keren, is het een helaas reële mogelijkheid. Omdat ik niet wil afwachten tot ik echt nog verder crepeer van ellende, heb ik de afgelopen tijd mijn euthanasieverklaring geregeld, die ik aanstonds ook op Facebook zal posten ter inzage.

Dit omdat ik altijd eerlijk, open en consequent ben geweest in mijn keuzes en eventuele discussie nu

wil voeren en niet als ik straks de Gifbeker aan mijn lippen zet, zoals Socrates mij ooit vooring. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat als het nu niet meer lukt, mijn liefde en succes wel in een volgend leven komen, in het land achter de Styx.

Overigens is het regelen van je euthanasie best een onderneming, met veel gesprekken en herhaling. Gelukkig voor mij heb ik begripvolle artsen en hadden zij zelden iemand meegemaakt die zo helder is in zijn keuzes hierover.

Geen nood, je hoort het op tijd mocht tot de Socratesdag komen, want dan geef ik nog wel een knallend feest voortijds en jaag ik al mijn geld erdoorheen ;-)

Pad 2 (Olympuspad)

Er valt nog alles te hopen!

Alle goede energie die ik nog heb probeer ik aan te wenden om uit mijn huis te komen, te daten en hakkellend als het gaat, mijn projecten voort te zetten. Mocht ik mijn leven toch weer inhoud kunnen geven met op de eerste plaats wat romantisch succes en als tweede wellicht wat overig vertier, dan zou ik ernstig overwegen en waarschijnlijk overgaan tot het besluit mijn linkerhand te laten afzetten, om daarmee hopelijk het tij van pijn en kanker te keren. Een en ander staat beter beschreven in mijn euthanasieverklaring.

Nou is daten met verminderde energie en inmiddels weggeslagen zelfvertrouwen niet heel gemakkelijk, zeker niet voor een kuthandy als ik, maar toch moet ik het proberen met elke ademstoot die ik nog heb. Ik weet gewoon uit ervaring dat er enkele leuke, unieke en slimme vrouwen rondlopen die het niet uitmaakt of ik eruit zie als WOIII overlevende!

Duss, mét liefde en zónder hand (waarschijnlijk) zal de wereld het nog wel even met mij moeten stellen. Maar zónder liefde en mét hand kunnen we misschien beter een houtspikkeldagje afspreken voor mijn funeral pile.... In ieder geval ben ik mijn gevoel voor zwarte humor nog niet kwijt!